

2016.gada 6.martā

Sapnī es atrados Draudzē "Jaunā Paaudze". Tā kā bija Gavēņa laiks, Draudzes mācītājs Aleksejs Ljedjajevs nolēma sarīkot Pazemības Dievkalpojumu. Mācītājs nolēma vadīt slavēšanu, nevis sludināt. Sprediķi sacīt bija aicināts pavisam nepazīstams mācītājs no laukiem, kuram bija ļoti maza draudzīte, un kurš turklāt vēl raustīja valodu.

Es redzēju, ka lauku mācītājs neieradās, jo atteicās ticēt, ka Aleksejs visā nopietnībā to aicina sludināt. Draudzes administrācija viņam zvanīja un īpaši lūdza ierasties. Kamēr mācītājs kavējās, Aleksejs dziedāja. Interesanti bija dzirdēt Alekseju dziedam. Tā bija visai kvalitatīva dziedāšana.

Dievkalpojumā man bija atļauts skaļi lūgties, turklāt vēl tādā manierē, kādā lūgties es esmu aicināts. Lūgšanas laikā bija jūtama spēcīga Dieva Klātbūtne. Lūgšanu vadīja Dieva Spēks un Svaidījums. Neviens mani neapturēja un neaizrādīja. Dievkalpojumā ikviens varēja uzvesties tā, kā Dievs viņu konkrētajā brīdī vada. Nevienam nekas netika pārmests. Visur valdīja labprātības atmosfēra.

Dievkalpojums izskanēja uz ļoti pozitīvas nots. Es devos pa galveno eju uz izeju. Kad šķērsoju eju, pēkšņi man sapnī radās saprašana, ka šādi ejot pa Draudzes galveno eju, es pārkāpju daudzos Draudzes noteikumus, kuri bija rakstīti šajā ejā. Grīdā ar melniem burtiem bija ierakstīti daudzie Draudzes noteikumi, kuriem es burtiskā nozīmē staigāju pāri. Pa šo eju drīkstēja iet tikai tie, kurus Draudzē sauc: "Īpaši rūdītie karavīri". Visiem pārējiem ļaudīm bija jāiet pa sānu ejām. Tā kā es biju ciemiņš un neko no tā nezināju, man neaizrādīja, bet tikai laipni smaidīja.

Pats dīvainākais bija tas, ka mācītājs Aleksejs bija ieplānojis tikai vienu šādu Dievkalpojumu gadā, ap Lielās Piektdienas laiku, kas uz kopējā fona, diemžēl, neizraisīs pārmaiņas. Sapņa beigas.